

Sygn. akt III USK 303/22

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z odwołania J. W.

od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie

o wysokość emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 26 kwietnia 2023 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 14 grudnia 2021 r., sygn. akt III AUa 878/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od J. W. na rzecz Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 14 grudnia 2021 r. zmienił, zaskarżony apelacją Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie (dalej jako organ emerytalny), wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 22 marca 2021 r. w ten sposób, że oddalił odwołanie ubezpieczonego J. W. od dwóch decyzji organu emerytalnego z dnia 21 czerwca 2017 r., z których pierwsza ponownie ustalała wysokość emerytury

ubezpieczonego przez obniżenie jej do kwoty 2.069,20 zł (tj. 46,37% podstawy wymiaru świadczenia wynoszącej 4.891,41 zł) z powodu służby na rzecz totalitarnego państwa w okresie od dnia 30 czerwca 1971 r. do dnia 30 września 1983 r., a druga ponownie ustalała wysokość renty inwalidzkiej ubezpieczonego na kwotę 1.000 zł.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji dokonał błędnej oceny prawnej przesłanek uzasadniających przeliczenie świadczeń ubezpieczonego, gdyż ocena jego indywidualnej postawy w okresie zatrudnienia w wydziale paszportowym oraz w kontrwywiadzie SB w okresie od dnia 30 czerwca 1971 r. do dnia 30 września 1983 r. pozwalała na stwierdzenie, że postępowanie organu emerytalnego było prawidłowe. Podzielając stanowisko zawarte w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2020 r., III UZP 1/20 (LEX nr 3051750), zgodnie z którym warunkiem utraty świadczenia emerytalnego w dotychczasowej wysokości jest wykazanie naruszenia przez funkcjonariusza podstawowych praw i wolności innych osób, zwłaszcza walczących o suwerenność i wolną Polskę, Sąd Apelacyjny - wbrew odmiennym twierdzeniom ubezpieczonego - przyjął, że w okresie służby nie wykonywał on jedynie prac technicznych, lecz był funkcjonariuszem operacyjnym. Niewątpliwie działalność kontrwywiadu i wydziału paszportów była związana z ograniczaniem praw i wolności obywatelskich, ponieważ polegała na analizie sytuacji osób starających się o paszport i na zbieraniu o nich opinii z perspektywy celów totalitarnego państwa, włącznie z konsekwencją w postaci odmowy wydania paszportu. Była więc *stricte* pracą operacyjną. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, tego rodzaju działalność stanowi służbę na rzecz totalitarnego państwa, bowiem jej celem była ingerencja w prawa i wolności obywatelskie, a jak powszechnie wiadomo, negatywna ocena zachowania obywateli przez funkcjonariuszy aparatu państwa wiązała się z dotkliwymi represjami. Natomiast zeznania ubezpieczonego i jego małżonki, jakoby czynnie wyrażał on dezaprobatę dla represji w Kopalni W., czy też wspierał opozycjonistów, nie znajdując oparcia w zebranych materiale dowodowym i stanowią jedynie linię obrony na potrzeby niniejszego postępowania. Ubezpieczony został skierowany w okresie stanu wojennego do służby w ośrodku dla internowanych opozycjonistów, a niewątpliwie w tamtym czasie była to praca, którą państwo totalitarne powierzało tylko pewnym i zaufanym funkcjonariuszom. Oznacza

to, że w spornym okresie wykonywał czynności i służbę na rzecz totalitarnego państwa w rozumieniu art. 13b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 723 ze zm., dalej jako ustawa zaopatrzeniowa).

Ubezpieczony w całości zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną, wnosząc o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez uwzględnienie dwóch odwołań (tj. od decyzji rentowej i emerytalnej) w całości oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz skarżącego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego i kosztów postępowania przed Sądami obu instancji.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na wynik sprawy, to jest: 1) art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez zaniechanie wskazania w uzasadnieniu wyroku podstaw faktycznych i prawnych oraz pominięcie istotnych okoliczności faktycznych, a zwłaszcza brak wyjaśnienia rozbieżności w zakresie dotyczącym przyjęcia przez Sąd drugiej instancji, że skarżący pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa, w przeciwieństwie do ustaleń Sądu pierwszej instancji; 2) art. 286 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c., przez nieprawidłowe zastosowanie i wadliwe ustalenie, że skarżący pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa, nie odniesienie się we właściwy sposób do tez dowodowych, a w szczególności przypisanej mu okoliczności i czynów w żaden sposób nie popartych dowodami uzyskanymi w sprawie, a jedynie będącymi przypuszczeniami Sądu drugiej instancji, nie mającymi odniesienia do faktów oraz dowodów ujawnionych w postępowaniu sądowym oraz poprzestanie na ogólnikowym odwołaniu się do „faktów powszechnie znanych”, przy czym Sąd nie uprzedził o tym stron ani też nie powołał się na konkretny materiał źródłowy (naruszenie art. 228 § 2 k.p.c.); 3) art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. i art. 316 § 1 k.p.c. w związku

z art. 233 § 1 k.p.c., przez zaniechanie wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy, bezpodstawne pominięcie części zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz nieprzedstawienie w uzasadnieniu wyroku pobudek leżących u podstaw pominięcia przez Sąd drugiej instancji istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (jako ocenianych na podstawie indywidualnych zachowań i czynów skarżącego) faktów i dowodów (przyjętych przez Sąd pierwszej instancji) w postaci kilku notatek służbowych znajdujących się w aktach personalnych skarżącego z Archiwum IPN w W., w tym opinii służbowych oraz indywidualnej karty przeglądu kadrowego potwierdzających negatywne opinie służbowe o skarżącym, że „nie wykazywał on właściwej inicjatywy na odcinku pozyskań i pracy z siecią agenturalną, (...) nie pozyskał żadnej jednostki „t.w”. , nie posiadał wystarczającej bazy na tym odcinku” oraz mimo przeprowadzanych przez przełożonych licznych rozmów ostrzegawczych „dotyczących konieczności zwiększenia jego zaangażowania w wyżej wymienionym zakresie” i mimo cofnięcia dodatku specjalnego, skarżący nie zmienił swojej postawy, co w ocenie przełożonych określone zostało jako „brak poprawy zaangażowania na tym odcinku”; 4) art. 386 § 4 k.p.c., przez zaniechanie wyjaśnienia istoty stosunku prawnego wynikającego z decyzji o przyznaniu skarżącemu renty inwalidzkiej oraz emerytury i nierozpoznanie istoty sprawy, albowiem Sąd Apelacyjny w sentencji zaskarżonego wyroku uchylił wyrok Sądu pierwszej instancji, który dotyczył odwołania od dwóch decyzji (tj. rentowej i emerytalnej) i oddalił „odwołanie” (w liczbie pojedynczej), a więc orzekł jedynie w stosunku do jednego z odwołań, bez określenia i sprecyzowania, które odwołanie zostało oddalone.

W skardze kasacyjnej skarżący zarzucił również naruszenie prawa materialnego: 1) art. 13b w związku z art. 15c i 22a ustawy zaopatrzeniowej, przez niewłaściwe zastosowanie, w sytuacji gdy: a) według uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2020 r., III UZP 1/20, niemożliwe jest obniżenie świadczenia jedynie na podstawie kryterium miejsca pracy i okresu służby, bez indywidualnej oceny zachowań, a Sąd Apelacyjny pominął ustalenia Sądu pierwszej instancji, mające oparcie w materiale dowodowym „(jako właśnie takie dowody potwierdzające i weryfikujące indywidualną postawę i zachowania skarżącego, w postaci: notatek i opinii służbowych oraz indywidualnej karty przeglądu kadrowego z akt osobowych IPN - potwierdzających negatywne opinie służbowe przełożonych

oraz zeznania świadka)”, a zmiana wyroku Sądu Okręgowego oparta została na nieskonkretyzowanych ogólnych ocenach i kryterium jedynie miejsca pracy, b) Sąd drugiej instancji nieprawidłowo obniżył wysokość emerytury i renty inwalidzkiej skarżącego, niesłusznie kierując się negatywną oceną całego systemu, która abstrahuje od ustaleń faktycznych poczynionych w jego indywidualnej sprawie, bez podania podstawy do przyjęcia takich ocen i ustaleń; 2) art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2022 r., poz. 504 ze zm., dalej jako ustawa emerytalna) w związku z art. 11 ustawy zaopatrzeniowej, przez niewłaściwe zastosowanie, skutkujące niesłusznym oddaleniem odwołania; 3) art. 2 Konstytucji RP, przez arbitralne obniżenie świadczeń emerytalnego i rentowego, które narusza zasadę ochrony praw nabytych i zasadę sprawiedliwości społecznej, a także zasadę zaufania obywatela do państwa i tworzonego przez nie prawa oraz niedziałania prawa wstecz, wynikające z zasady demokratycznego państwa prawnego; 4) art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, przez arbitralne obniżenie świadczeń emerytalnego i rentowego, co stanowi nieproporcjonalne i nieuzasadnione naruszenie przysługującego mu prawa do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego; 5) art. 30 oraz art. 47 Konstytucji RP w związku art. 8 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, polegające na naruszeniu godności skarżącego, prawa do ochrony czci, dobrego imienia, prawa do prywatności i prawa do poszanowania życia rodzinnego, przez przyjęcie, że jego służba stanowiła „służbę na rzecz totalitarnego państwa”, a tym samym arbitralne przypisanie mu - w akcie prawnym rangi ustawy - winy za działania związane z naruszeniami praw człowieka, których dopuszczali się niektórzy przedstawiciele władzy publicznej PRL oraz niektórzy funkcjonariusze organów bezpieczeństwa PRL, a do których skarżący w żaden sposób się nie przyczynił; 6) „art. 45 ust. 1 w związku z art. w ust. 1 i 2 Konstytucji RP” oraz art. 42 ust. 1 Konstytucji RP w związku z art. 6 ust. 2 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, polegające na zastosowaniu represji bez wykazania winy indywidualnej, zastąpienie w tym zakresie władzy sądowniczej władzą ustawodawczą i odwróceniu w ten sposób zasady domniemania niewinności przez uznanie wszystkich funkcjonariuszy będących w służbie przed dniem 31 lipca 1990 r. za winnych działań zasługujących

na penalizację; 7) art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP w związku z art. 1 Protokołu nr 1 do Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności w związku z art. 14 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, polegające na arbitralnym naruszeniu osobistych praw majątkowych i prawa do poszanowania mienia skarżącego, które podlegają równej dla wszystkich ochronie, na skutek nieproporcjonalnego naruszenia jego prawa do zabezpieczenia społecznego, co stanowi przejaw nieuzasadnionej represji ekonomicznej.

Zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, co wynika „z rażącego naruszenia przepisów postępowania cywilnego, tj. art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i innych wskazanych wyżej w zarzutach, mającego istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia”. Oczywiście zasadność skargi kasacyjnej „wynika również z rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego - m.in. art. 13b w związku z art. 15c i 22a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy przez niewłaściwe zastosowanie, skutkujące niesłusznym oddaleniem odwołań”, art. 114 ustawy emerytalnej w związku z art. 11 ustawy zaopatrzeniowej „przez niewłaściwe zastosowanie, skutkujące niesłusznym oddaleniem odwołania”, a także „art. 2 Konstytucji RP, art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, art. 30 oraz art. 47 Konstytucji RP w związku z art. 8 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, art. 45 ust. 1 w związku z art. ust. 1 i 2 Konstytucji RP oraz art. 42 ust. 1 Konstytucji RP w związku z art. 6 ust. 2 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP w związku z art. 1 Protokołu nr 1 do Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności w związku z art. 14 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności”.

Ponadto istnieje potrzeba wykładni art. 114 ustawy emerytalnej w związku z art. 11 ustawy zaopatrzeniowej „w zakresie dotyczącym ponownego ustalenia/obniżenia wysokości świadczenia emerytalnego i rentowego”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania oraz o zasądzenie od skarżącego na jego rzecz zwrotu

kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie jest zwykłym środkiem zaskarżenia, przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c. Na etapie „przedsądu” ocenie Sądu Najwyższego podlegają tylko podstawy wskazywane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a nie podstawy skargi z art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364 czy z dnia 9 czerwca 2009 r., II UK 38/08, LEX nr 494134).

W rozpoznawanej sprawie wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłance potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz oczywistego uzasadnienia skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie tych przesłanek.

W razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), przepisy mające być przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego powinny należeć do katalogu przepisów, których

naruszenie przez sąd drugiej instancji zarzucono w ramach podstawy skargi (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2002 r., I PKN 682/01, OSNP 2004 nr 12, poz. 211 czy z dnia 28 lutego 2012 r., I PK 122/11, LEX nr 1215113). Rzeczą skarżącego jest zaś wykazanie, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości ze sprecyzowaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które to orzecznictwo należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351; z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 2-4, poz. 43 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). Oczywiście jest, że budzący wątpliwości interpretacyjne przepis musi mieć zastosowanie w sprawie, a jego wykładnia – mieć znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Niemożliwe jest więc przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na okoliczności, które wykraczają poza podstawy tego środka zaskarżenia, a więc nie mogą być uwzględnione przy jego rozpoznaniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2014 r., II PK 287/13, LEX nr 2008658; z dnia 23 września 2008 r., I PK 80/08, LEX nr 784907; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 243). Przedmiotem zainteresowania Sądu Najwyższego jest sam przepis, a nie rozstrzygnięcie konkretnego sporu. Stąd też wspomniane wątpliwości interpretacyjne powinny być na tyle poważne, by ich wyjaśnienie nie sprowadzało się do prostej wykładni przepisów. W tym wyraża się publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej. Celem realizowanym w wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni przepisów prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego, a nie korekta orzeczeń wydawanych przez sady powszechne (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147 oraz z dnia 29 grudnia 2022 r., I CSK 3989/22, LEX nr 3477226).

Z kolei oczywista zasadność skargi, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań wynika, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu

Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13, LEX nr 1402642 oraz z dnia 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, LEX nr 560577 oraz z dnia 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, LEX nr 1522063). Skarżący jest w tym zakresie zobowiązany do sformułowania w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania odpowiednich wywodów potwierdzających tę okoliczność, a należy pamiętać, że o oczywistości naruszenia prawa możemy mówić jedynie, gdy w rozpoznawanej sprawie doszło do sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2013 r., III SK 43/12, LEX nr 1331343 oraz z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, LEX nr 1844092 i powołane tam orzecznictwo). Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, iż rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4 poz. 75; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Przyjmuje się również, że uzasadnienie wniosku o przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania odwołujące się do przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie może sprowadzać się do odwołania się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych bądź też do ich powtórzenia choćby nawet w zmodyfikowanej formie, ani być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2018 r., IV CSK 618/17, LEX nr 2500419 czy z dnia 11 kwietnia 2018 r., II UK 277/17, LEX nr 2490632).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że skarga kasacyjna w zakresie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia nie spełnia wymagań stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia.

Po pierwsze, we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący ogranicza się przede wszystkim do ogólnikowego i hasłowego twierdzenia, że skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż w sprawie doszło do „*rażącego naruszenia*” wymienionych we wniosku przepisów postępowania (tj. art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 286 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. i art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c., a także art. 386 § 4 k.p.c.), jak też prawa materialnego (art. 114 ustawy emerytalnej w związku z art. 11 ustawy zaopatrzeniowej, „art. 2 Konstytucji RP, art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, art. 30 oraz art. 47 Konstytucji RP w związku z art. 8 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, art. 45 ust. 1 w związku z art. ust. 1 i 2 Konstytucji RP oraz art. 42 ust. 1 Konstytucji RP w związku z art. 6 ust. 2 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP w związku z art. 1 Protokołu nr 1 do Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności w związku z art. 14 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności”). W odniesieniu do tych przepisów skarżący poprzestaje na powieleniu argumentacji przedstawionej w części poświęconej uzasadnieniu podstaw skargi kasacyjnej, a twierdzenie o rzekomo „*rażącym naruszeniu przepisów*” w żadnym razie nie zostało poparte wymaganym wywodem prawnym, mogącym przekonać Sąd Najwyższy o kwalifikowanej postaci naruszenia wymienionych we wniosku przepisów. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej w zakresie omawianej powyżej przesłanki w większości sprowadza się bowiem - już na etapie przedsądu - do zaangażowania Sądu Najwyższego w dokonanie oceny zasadności zarzutów podnoszonych w ramach obu podstaw kasacyjnych, a nie wykazania, że wymienione przepisy prawa materialnego czy też prawa procesowego zostały naruszone „*prima facie*”. Ponadto skarżący zmierza do alternatywnej oceny dowodów, co stanowi w istocie próbę zaangażowania Sądu Najwyższego do kolejnej weryfikacji instancyjnej prawidłowości dokonania przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych i oceny prawnej w sprawie, co nie jest celem

postępowania kasacyjnego i nie może skutecznie uzasadniać wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zauważyć również trzeba, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny odniósł się do obu zaskarżonych decyzji wskazując trafnie, że „istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy skarżący w spornym okresie pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa, określoną w art. 13b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej”.

Po drugie, nie można przyjąć, że na tle niniejszej sprawy ujawniła się potrzeba wykładni art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej. Przepis ten nie miałby bowiem zastosowania przy jej rozpoznawaniu, gdyż podstawą wznowienia postępowania w odniesieniu do świadczeń funkcjonariuszy, pobieranych na podstawie przepisów ustawy zaopatrzeniowej stanowi art. 33 tej ustawy, którego skarżący nie powołał we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Oceny tej nie zmienia fakt, że treść art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej jest tożsama z treścią art. 33 ustawy zaopatrzeniowej. Nie można przy tym stracić z pola widzenia, że do ustalenia na nowo świadczeń skarżącego doszło na podstawie art. 15c ustawy zaopatrzeniowej, który to przepis wprowadza odmienną formułę wymiaru emerytury dla funkcjonariuszy, którzy przed dniem 2 stycznia 1999 r. pełnili służbę na rzecz totalitarnego państwa i został dodany do ustawy zaopatrzeniowej ustawą z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy zaopatrzeniowej (Dz.U. z 2016 r., poz. 2270), a nie na podstawie przesłanek wymienionych w art. 33 ustawy zaopatrzeniowej (odpowiednio art. 114 ustawy emerytalnej).

Wobec niewykazania istnienia powołanych w skardze kasacyjnej przesłanek „przedsądu” Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. oraz w odniesieniu do kosztów postępowania na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

[f.n]